

Gyémántoklevelél Bakos Istvánnak

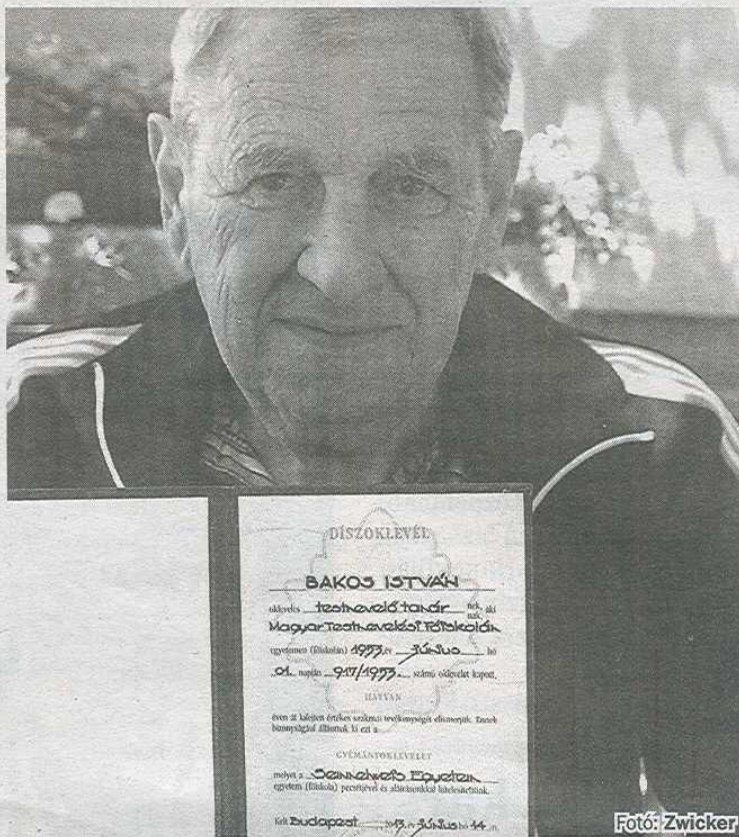
Hatvan éve szerzett tanári diplomát a Magyar Testnevelési Főiskolán *Bakos István*. Ennek tiszteletére a tanintézet jogutódja gyémántoklevelet nyújtott át a 83. évében járó testnevelőnek, aki egész pályafutása során egy munkahelyen dolgozott, a Lovassy gimnáziumban.

– A Pest megyei Turán születtem – emlékezett vissza az elmúlt több mint nyolc évtizedre Bakos István. – Apám vasutas volt, és ezt a pályát szánta nekem is. Nem sok kedvem volt hozzá, mert közelről tapasztalhattam, hogy a vasutasoknak nincs könnyű életük. Gödöllőre jártam a Premontrei gimnáziumba. Azok közé tartoztam, akik szerettek tanulni. És a tanárainak köszönhetően megszerettem a sportot, ezért úgy döntöttem, testnevelő leszek. Jelentkeztem Budapestre a testnevelési főiskolára, és elsőre felvettek. Családomban senki sem sportolt, ebből a szempontból én voltam a kivétel.

Meséli, hogy kedvenc sportágai a labdajátékok, azon belül is a kézilabda és a kosárlabda, valamint az atlétika volt. Űzte is ezeket a sportágakat: még nagypályán kézilabdázott (sokan nem is tudják, hogy a sportágnak ez volt az első változata), atlétikában pedig dobószámokban versenyzett.

– Amikor testnevelőim megismertettek a kézilabdával, jellemzőképpen annyit mondtak róla, hogy: „Ez olyan futball, amit kézzel játszanak.” – Megjegyzem, annak ellenére, hogy a labdarúgás volt a legnépszerűbb az országban, én nem nagyon ked-

veltem, mert már akkoriban is inkább üzlet volt, mint sport. A másik jelentős különbség,

Bakos István hatvan éve végzett a Magyar Testnevelési Főiskolán, ezért a minap vehette át a gyémántoklevelét

hogy a kézilabdában mindenki támad és mindenki védekezik egyszerre, míg a foci sokkal specifikusabb azzal, hogy vannak külön támadók és védők. Ma már nem, de annak idején a háttvédek előre, a csatárok pedig hátra csak elvétve lépték át a pálya felezővonalát.

1953. június 1-jén vette át tanári diplomáját. Veszprémbe került a Lovassy László Gimnáziumba, amely akkor még a várban működött, és a viadukt melletti kollégiumban kapott egy szobát. Később a középiskola átköltözött a jelenlegi helyére, de Bakos Istvánnak egész szakmai pályafutása során ez az egy munkahelye volt. További érdekes-

zel, és milyen szakmai eredményeket ért el.

Tanítványai közül többen lettek élsportolók. Olyan sokan, hogy nem is akarja felsorolni, nehogy véletlenül valaki kimaradjon a sorból. Egyet név szerint említ: *Kiss Balázs* kalapácsvető olimpiai bajnokot, az 1996-os atlantai nyári játékok aranyérmesét. Gyorsan hozzáteszi: – Nem én csináltam belőle olimpiai bajnokot, de büszke vagyok rá, hogy a testnevelője lehettem. Már akkor látszott, hogy sokra viheti.

Bakos István ma már csak a televízióban követi a sportot. Egykori tanítványával, későbbi kollégájával, *Németh Csabával*, akihez több évtizedes barátság fűzi, egy-két fröccs mellett a karosszékből nézik a mérkőzéseket.

– Régen ott voltam majdnem minden meccsen, akkoriban az volt az igazi – emlékezik. – Manapság viszont a tévé teljesen kiszolgálja a sportkedvelőt a visszajátéssal, a lassítással. A sok kamera közül mindig akad egy, amelyik megmutatja, hogy mi is történt valójában egy vitatott esetben.

Jólesően mondja, hogy mindig meghívják a Lovassy évzárójára és a pedagógusnapra, ahol találkozhat egykori kollégáival.

– A tanári pályán a legfontosabb, hogy szeretni kell a gyerekeket. Természetesen volt rossz is az életemben, de mindig csak a szépet és a jót láttam, és azt őriztem meg emlékeimben – árulta el életfilozófiáját a gyémántdiplomás Bakos István.

DARCSI ISTVÁN